

omfatte indkomst fra disse institutioner, hvis højst 15 pct. af dets aktiver består af fordringer,

d. indkomst ved afståelse, indfrielse eller tilbagesalg af andele i et investeringsinstitut, som har investeret mere end 40 pct. af dets aktiver i fordringer. Fra 1. januar 2011 nedsættes satsen til 25 pct. En medlemsstat kan bestemme kun at anvende direktivet på den del af indkomsten, som hidrører fra renter, omfattet af a og b.

Hvis en betalingsagent ikke kan fastslå, hvor stor en del af indkomsten som nævnt under c og d fra et investeringsinstitut, der hidrører fra renter, skal den pågældende anse den samlede indkomst som hidrørende fra renter.

Hvis agenten ikke kan fastslå, om et investeringsinstitut overskrider 40 pct. tærsklen, skal den pågældende gå ud fra, at andelen er større end 40 pct.

15 og 40 pct. tærsklerne om fordelingen af aktiverne i et investeringsinstitut (eller en afdeling heraf) skal afgøres på grundlag af investeringspolitikken som fastlagt i fondsbestemmelser eller vedtægter. Hvis sådanne ikke findes, skal der ses på den faktiske fordeling af aktiverne.

Artikel 7 definerer direktivets geografiske anvendelsesområde.

Artikel 8 fastsætter de minimumsoplysninger, som en medlemsstat (bortset fra Belgien, Luxembourg og Østrig) skal pålægge dens betalingsagenter at indberette vedr. renter, som de betaler til en person i en anden medlemsstat.

Indberetningen skal omfatte den retmæssige ejers identitet, adresse og skattemæssige hjemsted, agentens eget navn og adresse, det pågældende kontonummer eller identifikation af fordringen m.v., samt oplysning om betalingen. For så vidt angår indkomst fra afståelse, indfrielse eller tilbagesalg af fordringer, indkomst fra andele i investeringsinstitutter og indkomst fra afståelse, indfrielse eller tilbagesalg af andele i investeringsinstitutter, kan et land selv bestemme, om indberetningen kun skal omfatte den del af indkomsten, der hidrører fra renter, eller det fulde beløb.

De kompetente myndigheder i betalingsagentens medlemsstat skal sende de indberettede oplysninger videre til myndighederne i den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer er hjemmehørende. Videreindsendelsen skal ske inden 6 måneder efter udløbet af det skatteår, som oplysningerne vedrører, jf. *artikel 9*.

Artikel 9 bestemmer også, at bistandsdirektivets regler gælder for automatisk informationsudveksling efter rentebeskatningsdirektivet, dog ikke hvis der er bestemt andet i sidstnævnte direktiv. Det medfører bl.a., at en medlemsstat uopfordret skal give medde-

lelse til en anden medlemsstat, når førstnævnte stat har modtaget oplysninger fra den anden stat og på den baggrund har fremskaffet oplysninger, som kan være af betydning ved beskatningen i den anden stat. Hvis myndighederne i en medlemsstat kan se, at oplysninger modtaget fra en anden medlemsstat ikke svarer til deres egne oplysninger, skal de meddele dette til myndighederne i den anden stat.

Artikel 10 – 15 omhandler Belgien, Luxembourg og Østrigs overgangsordning med kildeskat. I en overgangsperiode kan de tre lande opfylde direktivet ved at opkræve kildeskat af rentebetaling til en person i en anden medlemsstat og overføre en del af provenuet til denne stat uden at oplyse personens identitet. De tre lande modtager oplysninger fra andre medlemsstater, jf. *artikel 9*.

Efter *artikel 10* er udløbet af overgangsperioden afhængig af, dels hvornår EU kan opnå en aftale med Schweiz, Liechtenstein, Andorra, Monaco og San Marino om udveksling af oplysninger på anmodning som supplement til opkrævning af kildeskat, dels hvornår EU kan opnå en aftale med USA om udveksling af oplysninger på anmodning.

Overgangsperioden begynder på det tidspunkt, hvorfra direktivet skal anvendes, jf. *artikel 17*.

Kildeskatten skal være på 15 pct. de første tre år, 20 pct. de næste tre år og derefter 35 pct. Kildeskatten opkræves af de samme betalinger, som er omfattet af informationsudveksling, jf. *artikel 11*.

Når en medlemsstat har opkrævet kildeskat af en betaling til en retmæssig ejer i en anden medlemsstat, skal den overføre 75 pct. af provenuet til den anden stat, jf. *artikel 12*.

De medlemsstater, som anvender kildeskattesystemet, skal gennemføre procedurer, så en retmæssig ejer af en rentebetaling kan undgå kildeskatteopkrævning, jf. *artikel 13*. Ejeren skal kunne pålægge betalingsagenten at indberette alle betalinger vedr. den pågældende person til den kompetente myndighed i agentens medlemsstat. En retmæssig ejer af en betaling skal også kunne undgå kildeskatteopkrævning ved at forelægge betalingsagenten en erklæring fra personens skattemyndigheder om, at de er bekendt med betalingen.

I de tilfælde, hvor der opkræves kildeskat af en rentebetaling, skal den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer er hjemmehørende (bopælsstaten) sikre, at betalingen ikke udsættes for dobbeltbeskatning, jf. *artikel 14*. Bopælsstaten skal indrømme personen en godtgørelse svarende til kildeskatten. Hvis godtgørelsen er højere end den skat, som personen skal betale efter bopælsstatens skattelovgivning, skal